

[Socialministeren]

Hr. Carsten Andersen kom med forskellige udsagn, som nok mest var møntede på forespørgerne, men nåede dog også lige at sparke til det tværministerielle børneudvalg, der overhovedet ikke har udrettet noget nyt, har jeg hørt hr. Carsten Andersen sige. Jeg kan jo så konstatere, at der er ikke noget ved det informationsprojekt, man nu har lavet, ikke noget ved det nye blad Børn, som dette projekt har resulteret i. Der er åbenbart ikke noget ved de nye forskningsprojekter, vi nu har startet om småbørn, eller de indtil flere faglige konferencer, der har været holdt her i den seneste tid om børn og forældrerolle, og der er åbenbart heller ikke noget i den henvendelse, regeringen har foretaget til arbejdsmarkedets parter med klare udmeldinger om, hvad vi mener om børnepolitik, og at vi ønsker at få en offentlig debat om det. Det er da lidt sørgeligt, at hr. Carsten Andersen ikke synes, at der er noget som helst nyt i det. Det er der ellers nok andre der synes. Det kan være, at hr. Carsten Andersen ikke er enig, det er jo noget andet; men det er i hvert fald nyt, at der sker så meget og samlet på én gang.

Vi skal i øvrigt have en redegørelse om det børneministerielle udvalgs arbejde senere på året. Så kan vi da diskutere det.

Så vil jeg gerne sige til hr. Carsten Andersen, at han kan være sikker på, at Socialministeriet er opmærksom på kommunernes praksis, men kun på den måde, som Socialministeriet kan være det. Vi kan kun gå ind i sager, hvis man direkte laver lovbrud eller administrerer helt i strid med loven.

Vi har – nu blev det nævnt – skibsprojekter, hvor man anbringer børn eller unge. Vi har haft samråd for nylig i Folketingets Socialudvalg, og hvor jeg nok må sige, at de uheldige tilfælde, i betragtning af hvor mange der har været anbragt på de skibsprojekter, vi har set, jo er ret få. Jeg mener også, at de opstrammede regler, der nu er gældende, kan vi i og for sig ikke stramme mere. Også dér vil der selvfølgelig en gang imellem være nogle, der overser et eller andet eller begår en fejl, som vi ikke kan undgå, når vi har med mennesker at gøre.

Fru Jane Oksen siger, at den vejledning, som Socialstyrelsen har udsendt, er ikke nok. Den er ikke noget værd, der er behov for mere klare regler. Jeg må forstå det sådan, at Fremskridtspartiet åbenbart ønsker at få alting fældet ned i lov. Det er jo ikke just det, der er mest afbu-

reaukratiserende. Jeg tror slet ikke, det er muligt at lave klare lovregler, som blev efterlyst, på disse områder. Det må nødvendigvis være ting, som man – når man har overladt disse ting til kommunerne – må lade kommunernes politikere og ansatte finde ud af. Det er klart, at man kan lave vejledninger, og man kan selvfølgelig også lade være med at lave vejledninger. Meget ofte har jeg hørt, at Fremskridtspartiet synes, vi havde for mange cirkulærer og for mange vejledninger.

Så er jeg som sagt meget enig i det, fru Kirsten Lee sagde om, at enkeltsagerne, som man påberåbte sig at have så mange af, overhovedet ikke i sig selv siger noget om problemets omfang, men det siger noget om, at mange mennesker selvfølgelig føler afmagt, som jeg sagde i mit første indlæg, og at man måske i visse tilfælde kunne have klaret nogle ting ved bedre information. Det er klart, det kan man så udlede af denne debat, men det betyder ikke, fordi man har 5 eller 10 eller 30 eksempler i sin mappe, at der så er tale om, at der er begået store fejl i 5, 10 eller 30 tilfælde.

Jeg er glad for, at hr. Nør Christensen sagde, at han ikke var enig i kritikken af de offentlige myndigheder. Jeg synes nemlig, at det er en urimelig måde, sådan som Kristeligt Folkeparti har stillet sig op og på én gang endelig ikke vil sige noget grimt om offentligt ansatte og siger, at arbejdet gøres så udmærket i langt de fleste tilfælde, men . . . , hvorefter der så kommer alle disse mange eksempler, som man mener man har, hvor der så er sket så og så meget.

Sagen er, at man ingen mulighed har for at gå ind bag disse sager. I realiteten har Socialministeriet ikke mulighed for at gå ind og undersøge sager, men de få gange, man kan gøre det under helt særlige omstændigheder, er det nu meget, meget ofte resultatet, at man ikke ser anledning til at foretage sig noget. Det bliver jeg nødt til at sige her, når man nu så mange gange har fremhævet dette.

Når fru Inger Stilling Pedersen som et eksempel spørger, hvorfor moder og barn ikke må se hinanden, er det lige præcis et godt eksempel på, hvor håbløs denne diskussion er. Hvem i alverden kan svare på det? Det vil da i langt de fleste tilfælde være udmærket, og det bliver så også tilfældet, men i nogle tilfælde vil det ikke være godt. Men hvem kan da svare på det i en folketingsdebat? Hvad skal det forestille at